

DZIENNIK BYDGOSKI

Do „Dziennika” dołączamy co tydzień: Tygodnik Sportowy i Dodatek powieściowy
Redakcja otwarta od godziny 8—12 przed południem i od 4—7 po południu.
Oddział w Bydgoszczy, ul. Dworcowa 5. Przedstawicielstwa: w Toruniu, ul. Mostowa 17; w Grudziądzu, ul. Toruńska 22; w Inowrocławiu, Król. Jadwigi 22/23; w Gdyni, Skwer Kościuszki 24, i ptr.

Przedpłata wynosi w ekspedycji i agenturach 2,95 zł. miesięcznie; 8,85 zł. kwartalnie; przez pocztę w dom 3,34 zł. miesięcznie; 10,00 zł. kwartalnie.
Pod opaską: w Polsce 6,95 zł., zagranicę 9,25 zł. miesięcznie.
Redakcja i Administracja w Bydgoszczy, ulica Poznańska 12/14.
Rękopisów niezamówionych nie zwraca się.

Telefony: Nr Zbiorowy 2650 (trzy przewody). — Oddział w Bydgoszczy 1299.

Założyciel Jan Teska.

Telefony Przedstaw.: Toruń 1546, Grudziądz 1294, Gdynia 1460, Inowrocław 594.

Numer 3

BYDGOSZCZ, środa dnia 4 stycznia 1939 r.

Rok XXXIII.

Roman Dmowski

Nie wszyscy Polacy godzili się na to, i godzą, co reprezentował w Polsce Józef Piłsudski, Aleksander Świętochowski, Ignacy Daszyński, Bolesław Limanowski i Roman Dmowski, ale wszyscy rzetelnie myślący Polacy zgodzą się niewątpliwie, że wśród tego pokolenia, które schodzi powoli do grobu, wyżej wymienieni należeli do rzędu najwybitniejszych, że odegrali wielką rolę w życiu Narodu, zapładniając go swoimi ideami i wywierając potężny wpływ na bieg wypadków.

Nie pora tu i nie miejsce przeprowadzać dowód prawdy na to, jaki w ogóle wybitne jednostki i geniusze wywierają wpływ na stosunki społeczne, ale nie wolno zapomnieć, że *rola wybitnych jednostek w Polsce, gdzie niestety nie ma jeszcze głębszej kultury politycznej, jest szczególnie doniosła w kształtowaniu zarówno organizacji państwowej jak i myślenia obywatelskiego.*

Zmarły przed paru dniami Roman Dmowski, przewodca, ideolog i teoretyk Stronnictwa Narodowego, należy niewątpliwie do rzędu tych, którzy nie kończą się wraz ze śmiercią. Pozostanie po nim nie tyle osiem grubych tomów jego pism, ile jego sposób myślenia i patrzenia na Polskę i jej sprawy. Był przewodcą wielkiego obozu politycznego i przez lat niemal 40 narzucał temu obozowi swój własny sposób ujmowania spraw polskich. Ci wszyscy, którzy w tym obozie byli, lub są, mogą o sobie bez najmniejszej przesady powiedzieć: „*My wszyscy z Niego*”. Ale nie tylko oni. Również wiele innych środowisk politycznych uległo wpływowi Jego ideologii, nie wyłączając nawet przeciwników politycznych, którzy, widząc atrakcyjność jego programu i powodzenia wśród mas, przywłaszczyli sobie Jego ideały. Najlepiej to uwidacznia się na kwestii żydowskiej, którą usiłuje rozwiązać Ozon w dużej mierze właśnie po myśli programu Dmowskiego.

Pod tym względem sukces zmarłego polityka i pisarza jest wielki i niezaprzeczony. Wpływ jego dzieł pozostanie na długo w Polsce i dużo Polaków przez długie jeszcze lata będzie myśleć tak, jak on ich nauczył.

Roman Dmowski jest osobistością, która przejdzie do historii polskiej. Będą przedmiotem badań naukowych jego pisma i poddane obiektywnej ocenie dzieło jego życia. Za kilkanaście lub kilkadziesiąt lat, kiedy czas zetrze i uprzedzenia i sympatie, jakie do Niego za życia żywiono, wydadzą uczeni sąd sprawiedliwy, my zaś dziś, którzy nie należeliśmy do Jego zwolenników, możemy tylko mówić o tym, jak my na Niego patrzeliśmy i co myśleliśmy o dziele jego życia zaraz po zgonie na podstawie znanych faktów i dokumentów.

Na widowni politycznej ukazał się Roman Dmowski w końcu wieku XIX. Pierwsze swe artykuły, pisane pod pseudonimem Romana Skrzyckiego zamieszczał w „Głosie” i „Życiu”. Były to artykuły społeczno-psychologiczne, dotyczące naszego społeczeństwa. W latach tych wraz z Popławskim i Balickim należał do Ligi Polskiej, tajnej organizacji o cechach patriotycznych i demokratyczno-rewolucyjnych. W latach 1890 Dmowski przeobraził Ligę Polską na Ligę Narodową. Ten swoisty zamach stanu polegał na tym, że Dmowski usunął z Ligi cechy demokratyczno-rewolucyjne. W dalszym

(Ciąg dalszy na stronie 2).

Tunis będzie próbą dla wytrzymałości osi Rzym — Berlin.

Senegalczyk jada do Dżibuti.

Z portu marsylijskiego wyjechał batalion złożony z 1.000 murzynów senegalskich, przeznaczony do wzmocnienia garnizonu francuskiego w Dżibuti. W związku z żądaniem włoskimi ta demonstracja ma swoją wymowę.

Rzym, 3. 1. (PAT) Pismo „Relazioni Internazionali” stwierdza, że **zagadnienie Tunisu będzie ostateczną próbą dla osi Rzym—Berlin.**

Dziś, kiedy kontynent europejski wszedł po Monachium w nową fazę ustalania się, Tunisz stał się dla Włoch niezbędny. Podczas gdy

dla Włoch jest Tunisz kwestią życia, dla Francji jest on jedynie kwestią supremacji i prestiżu (przywództwa i znaczenia). Tymczasem polityka supremacji jest rzeczą niepożądaną na morzu Śródziemnym, gdzie obowiązuje zawarty z Włochami układ, każdy zaś kto usiłowałby mu się przeciwstawić, naraża się na niebezpieczeństwo.

„Relazioni Internazionali” stwierdza w dalszym ciągu, że Włochy zdają sobie dobrze sprawę z tego, że tego rodzaju zasadnicza zmiana sytuacji politycznej jest dla wielu trudną do zrozumienia, jest jednak **nie-**

czną niezbędną dla interesu pokoju, aby sobie zdano sprawę z realności sytuacji.

Pismo, przypominając dalej, że Bismarck uważał Tunisz za jaskółkę niezgody między Francją i Włochami, dochodzi ponownie do wniosku, że **zagadnienie Tunisu jest ostatecznym probierzem solidności osi Rzym—Berlin.**

W zakończeniu „Relazioni Internazionali” zgłasza również **pretensję do Dżibuti**, wychodząc z założenia, że Włochy po zdobyciu Abisynii nie mogą nadal tolerować, aby główny port ich imperium afrykańskiego **znajdował się w rękach i pod kontrolą Francuzów.**

(Niemcy jeśli poprą Włochy staną oko w oko z Anglią i Francją i będą musiały odwrócić się plecami do wschodu i południa. Wyraźnie nie zdradzają ochoty do śródziemnomorskiej awantury. Grozi to izolacją Włoch i kłeską. Mussolini wie o tym, apelując do solidarności! — red.)

Terror na Rusi Podkarpackiej.

Ungwar, 3. 1. (PAT). Według opowiadań uchodźców, wrogi nastrój ludności na Rusi Podkarpackiej w stosunku do **ządu Wołoszyna pogłębia się z każdym dniem** i objawia się w formie ignorowania zarządzeń władz. Wołoszyn nie potrafił sobie zjednać ludności, która z nienawiścią odnosi się do jego emisariuszy — emigrantów, uważając ich za intruzów i awanturników. Celem zmuszenia ludności do posłuszeństwa rząd

Wołoszyna zaprowadził na Rusi Podkarpackiej ścisły system policyjny, demoralizując ludność przez popieranie donosicielstwa. Pewien dziennikarz, który świeżo bawił na Rusi Podkarpackiej, opowiada, że **życie publiczne tam zupełnie zamarło**, ludzie wychodzą na ulice tylko w razie konieczności, nie rozmawiając ze sobą, gdyż obawiają się denuncjacji ze strony prowokatorów.

Niekończące się starcia.

Jerozolima, 3. 1. (PAT). Ubiegłej nocy doszło do poważnego starcia między Arabami a wojskiem brytyjskim w okolicy miejscowości zawarta w okręgu Nablus. Jeden Arab został zabity, dwóch zaś rannych. Tej samej nocy stoczył również wojska brytyjskie **potyczkę z powstańcami arabskimi** pod Beitwazan na obszarze Samarii. Ponie-

sione przez obie strony straty są dotychczas znane.

Akcja przeprowadzana przez żołnierzy brytyjskich rewizyj odbywa się w dalszym ciągu na obszarze całej Palestyny. W dniu Nowego Roku otoczono jedną z dzielnic Jerozolimy, po czym po przeprowadzeniu w niej dokładnej rewizji, **aresztowano 10 Arabów.**

W Niemczech o morzu Śródziemnym.

Berlin, 3. 1. (PAT) Z wynurzeń noworocznych polityków i publicystów niemieckich wyciągnąć można wniosek, że w roku bieżącym czekają rozwiązania przede wszystkim dwa wielkie zagadnienia międzynarodowe: **kwestia żydowska oraz układ sił nad morzem Śródziemnym.** Min. Goebbels zapowiada dzisiaj na łamach „12 Uhr Blatt”, iż narodowy socjalizm nie pójdzie w kwestii żydowskiej na żadne kompromisy oraz że zaden bojkot, czy nawet terror polityczny **nie zdolają powstrzymać Rzeszy od raz powziętych decyzji.** Tym samym okazały się pozbawione podstaw wszystkie w ostatnich dniach lansowane pogłoski, według których ostry kurs antyżydowski ulegnie złagodzeniu. Niemcy doprowadzą — według słów min. Goebbelsa — do rozwiązania problemu żydowskiego **prędzej czy później również i na płaszczyźnie międzynarodowej.**

Drugim aktualnym problemem, pośrednio interesującym Rzeszę, jest sprawa zlikwidowania zatargu śródziemnomorskiego. Zwracają tu uwagę na artykuł Virginio Gaydyw „Völkischer Beobachter”, **przypominający przy omawianiu rozwoju stosunków włosko-niemieckich i obecnej fazy zatargu z Francją pomoc, jakiej Włochy udzieliły Niemcom.** (Porównaj z depeszą wyżej! — red.)

W związku z tym zrozumiałe jest zainteresowanie prasy niemieckiej podróżą premiera Daladiera na Korsykę i do Tunisu. Powstrzymuje się ona jednak **na razie od komentarzy.**

Głos w sprawie sytuacji na morzu Śródziemnym zabiera dzisiaj jedynie „Deutsche Allgemeine Ztg.”, której zdaniem, wraz z demonstracyjną podróżą Daladiera oraz ze zbliżającą się wizytą Chamberlaina i Halifaxa w Rzymie

rozgrywka śródziemnomorska zaczyna wkraczać w stadium bardziej decydujące.

Wobec tego, że i gen. Franco zapowiada zasadnicze rozstrzygnięcie w wojnie domowej, rok obecny stanie się — według pisma niemieckiego — **rokiem decydującym o morzu Śródziemnym.** Po zwycięstwie gen. Franco, Hiszpania, jako czwarte mocarstwo, zacznie — zdaniem „Deutsche Allg. Ztg.” — brać czynny udział w koncercie mocarstw śródziemnomorskich. Sytuacja Hiszpanii stanie się nawet wówczas, jak przewiduje dziennik, kluczowa. Do tej nowej zmienionej sytuacji zastosować się będą musiały — zdaniem pisma niemieckiego — państwa, których interesy leżą nad tym morzem. (Jak widać rezerwa wobec Włoch jest dość duża! — red.)

76-letni bej Tunisu.

Sidi Ahmed Bej będzie przyjmował premiera Daladiera i omówi z nim sprawę ostatnich żądań włoskich.

Na Marginesie

W dniu 1 stycznia 1939 roku entuzjastki polityki światowej i kawiarniani łowcy gazet na próżno się denerwowali i nawolowali kelnerów:

— Proszę „Germanię”.
— Dla mnie „Berliner Tageblatt”!
(Nawiąsem mówiąc — czy nie za dużo w naszych kawiarniach, cukierniach i innych miejscach publicznego czytelnictwa gazet i czasopism niemieckich, a nie za mało — jeśli chodzi o pisma zagraniczne — francuskich?)

— O „Prager Presse” już dawno prosiłem!

Kelnerzy musieli znosić wyrazy zniecierpliwienia gości, bo sami jeszcze pewnie nie wiedzieli, że właśnie z pierwszym dniem Nowego Roku te trzy pisma o światowym zasięgu przestały wychodzić.

Zamknięcie gazety nie jest w obecnych czasach rzadkością, ale zamknięcie z powierzchni tych trzech pism jest faktem, na który warto zwrócić uwagę i zastanowić się chwilę. Przede wszystkim dlatego, że pisma te nie były obce nikomu, kto się zajmował t. zw. wielką polityką, kto śledził opinie światową. A po drugie dlatego, że one właśnie symbolizowały pewien okres w życiu świata i ludzkości, który teraz zamknął się ostatecznie i bezpowrotnie.

„Berliner Tageblatt” był kiedyś jednym z tych klasycznych „Weltblättern”, organów nie tyle niemieckich co wszechświatowego żywiołu. Temu żywiołowi wypowiedział wojnę Hitler i na swoim odcinku wojnę wygrał. Redaktorzy i wydawcy „Berliner Tageblattu” ze słynnym Theodore Wolfem — ongiś wyrocznią polityczną — jedzą dziś gorzki chleb wygnania. Samo pismo — najpierw „zglajchszaltowane” wymusztrowane na modłę hitlerowską — dziś przestało istnieć zupełnie. Nawet jego nazwa została wytarta.

Koniec „Germanii” to koniec marzeń o możliwości pogodzenia hitlerizmu z katolicyzmem. Hitlerizm nie znosi konkurencji — o tym powinni pamiętać ci wszyscy, którzy chcą koniecznie przenieść jego szczepy na polski grunt...

„Prager Presse” była tubą Benesza, wyrazem, bał — instrumentem jego polityki. Koniec Benesza, koniec systemu polityki europejskiej, którego on był współtwórcą i wyznawcą, musiał również wykończyć „Prager Presse”.

Na miejsce „Prager Presse” ma podobno powstać... „Prager Beobachter”. W Berlinie „Völkischer Beobachter”, w Pradze „Prager Beobachter” — oto znak, pod którym wkroczył rok 1939.

Na próżno kawiarniani staruszkowie będą wołać o gazety, do których się przyzwyczaili. Na próżno będą się oglądali na zjawy i przyzwyczajenia z przeszłości. Żyjemy w innym świecie — z tym się trzeba pogodzić!

Humor aktualny.

JEDNO.
— Chamberlain a Bismarck to jedno.
— Dlaczego?
— Bismarck też pracował dla ugruntowania potęgi Niemiec.

GEOGRAFIA.

Dziś nikt żyć chyba nie potrafi bez znajomości geografii!
Bo świat w epokę webrnął taką:
to Abisynia,
to Gran Chaco,
Chiny, Hiszpania i Bóg wie co —
Coraz gdzie indziej bomby lecą,
coraz gdzie indziej znowu tli się:
wczoraj w Somali,
dziś w Tunisie...
Wciąż nam coś grozi,
coś nas piecze,
byś geografii znał, człowiecze.

URZĘDUJĄ...
— A do której godziny tu u was pracują — pyta interesant woznego.
— U nas wcale nie pracują, tu nie fabryka.
— No, to do której zajmują się?
— I nie zajmują się wcale.
— To może piszą?
— Wcale nie piszą.
— To co oni właściwie robią?
— Wiadomo, urzędują...

Którędy ma Polska pójść?

W imię całkowitej niezależności i śmiałości działania

Profesor Marcel Déat zastanawia się w paryskim radykalnym „L'Oeuvre” nad włoskim atakiem na Francję i pociesza się, że Hitler Mussoliniego nie poprze, bo „obiekt istotny zainteresowań Niemiec spoczywa na wschodzie” i dochodzi do przekonania, że najważniejszym kontrmianewrem francuskim jest porzucenie wschodnich sojuszników francuskich. Gdy Hitler będzie miał pełne ręce roboty, Mussolini zostanie osamotniony i Francja uratuje Tunis, Korsykę, Dżibuti kosztem Polski, Rumunii, Sowietów. Plan owszem, owszem...

Niech nikt nie sądzi, że p. Déat jest odosobniony. Arcypoważny „Temps”, będący tubą francuskiego ministerstwa spraw zagranicznych dochodzi do przekonania, że „Francja musi myśleć o sobie i nie może na podstawie paktów, przekreślonych przez bieg wypadków, troszczyć się dla dobra Polski i Sowietów o niemiecki atak na wschód”. Omawiając to szwajcarska „National Zeitung” stwierdza lakonicznie: „Francja nie troszczy się już więcej o Wschód”.

Ponieważ my z drugiej strony — trzeba to uczciwie przyznać — nie kłopotaliśmy się o zdanie Francji przy odbieraniu Cieszyńskiego i obserwowaliśmy w pełni światła „bohaterską” i pełną poświęcenia obronę Czechosłowacji przez jej... sojusznicką niży to na śmierć i życie — więc rachunki są zamknięte. Nad sojuszem polsko-francuskim stoi Francja z Polską z minami dwojga małżonków, którzy doszli do przekonania, że ich egoizmy są znacznie silniejsze od zawar-

tego związku i że choć rozwód jest chwilowo prawnie niemożliwy, separacja od stołu i łoża jest najzupełniej wskazana.

Upadła nadzieja na południowo-wschodnią reasekurację. Węgry okazały się przeraźliwie słabe i wpadają w objęcia niemieckiego przyciągania w tempie jednostajnie przyspieszonym. Jugosławia ma swoje bardzo dalekie od naszych troski. Włochy uwikłały się w kwestii śródziemnomorskiej na całego i przeciwstawiać się Trzeciej Rzeszy nie będą, choćby z całkowitego braku sił po temu i widoków na zdobyc. Linia Rzym—Białogród—Budapeszt—Warszawa jest przzerwana przez Karpatorus i może mieć znaczenie bardziej idealne niż rzeczywiste.

Co zostaje?
Trzeba sobie z całą mocą powiedzieć, że pozostaje nam tylko to, co jest naszym twardym losem: bytowanie między Niemcami i Rosją w oparciu wyłącznie o własne siły.

Nasuują się w tym wypadku trzy rozwiązania: pójść z Niemcami, pójść z Rosją, utrzymywać równowagę między obydwojma sąsiadami. Rozpatrzymy kolejno te możliwości:

Pójście z Niemcami, czyli przystąpienie do paktu antykominternowskiego, jeśli nie miałyby mieć na celu całkowite podporządkowanie się Niemcom, musiałyby być oparte na wyraźnym dynamicznym naszej polityki. Musielibyśmy być imperialistami, musielibyśmy mieć określone cele zdobywcze i musielibyśmy mieć możliwość ich urzeczywistnienia na pod-

stawie tak odpowiedniej organizacji naszych sił materialnych i moralnych. Inaczej się wyrażając musielibyśmy być państwem doskonale uzbrojonym do wojny zdobywczej i musielibyśmy nie tylko stworzyć idee zaborcze, ale uczynić je również szeroko w masach popularne.

Pójście z Niemcami — to wspólny podział Rosji. Wyznaje ten program t. zw. grupa „Polityki” i wyznają pp. Studnicki i Mackiewicz. Rosję można podzielić tylko na Wielkorosję i na Ukrainę. Gdyby Niemcy mieli apetyt na pierwszą i chcieli sobie, z Petersburga wychodząc, stworzyć jakąś północną kolonię i nam pozostawili Ukrainę, plan bez względu na możliwość jego realizacji miałby sens dla obu spółników. Ale Niemcy mają własny program rozwiązywania sprawy ukraińskiej i mają już w swym ręku bramę wypadową pod postacią Karpatorusa, a my mamy tylko albo „pacyfikację”, albo ugodę z „Undem” zgłaszającym w sejmie „zajawy” o... autonomii.

Trzeba sobie uzmysłowić z całą wyrazistością, że Niemcy dla nas to nie tylko sprawa Gdańska, czy Prus Wschodnich, nawisających nad naszym dostępem do morza. To również od paru miesięcy wysunięte daleko na południe ramię „Karpathoukraiiny”, godzące w całość naszych Kresów Wschodnich i tym samym w fundament naszej mocarstwowości!!!

A więc pójść z Rosją?

Można z nią mieć umowę o nienapadaniu, można, podkreślając jej istnienie jak to się niedawno stało, mówić Berlinowi, że z nim nie pójdzie się na wspólny rozbój, ale nie można spodziewać się czynnej pomocy. To ostatnie jest najzupełniejszym absurdem. Za pomoc trzeba by zapłacić. Pomocników trzeba by do Polski wpuścić. Włosy dęba na głowie stanąć mogą każdemu ze strachu przed taką ewentualnością!

Zachowywać równowagę między Niemcami i Rosją?

Jedyna to polityka, wychodząca z tego nader oczywistego założenia, że Polska nie stać przecież na wojnę zaczepną, że Polska potrzebuje pokoju i jeszcze raz pokoju dla wzmocnienia swych sił. I ta polityka jest możliwa, jeśli chodzi o obronę. Rosja nie ma sił do napadnięcia, a Niemcy nie mają w Polsce takich celów do zdobycia, któreby odsunęły od nich ich obecne kłopoty natury materialnej (surowce i rynki zbytu).

Polityka równowagi ma jednak jedną kapitalnie słabą stronę. W ciągu najbliższych paru lat trzeba się spodziewać wzrostu sił i pożytkowości Trzeciego Reichu. Tymczasem Sowjety grożą całkowitym załamaniem. Wobec swego narodu wygrały już one wszystkie atuty. Już nie ma „piatiletek”, już nie ma nadziei na poprawę bytu, już nie ma starych, sławnych przywódców na „raztriej” — jest tylko ciemna noc bytowania w nędzy i bydlęcym upodleniu. Wprawdzie lud rosyjski wytrzymał już lat 20 i może wytrzymać jeszcze lat wiele, ale, jeśli siła państwa sowieckiego będzie słabła i będzie groziła załamaniem się, Polska musi w swej polityce uwzględnić tę możliwość pod groźbą poniesienia ciężkich konsekwencji, gdyż słabość Rosji będzie działała przeciw niej jak magnes na Niemcy.

— Co więc nam zostaje? Powrót do pierwszej z wyliczonych koncepcji, czy trzymanie sobie otworem szeroko wszystkich możliwości? Zdaje się, że to ostatnie jest najbardziej wskazane. Ale w tym celu trzeba koniecznie odciążyć bilans zbyt wielu spraw spornych z Niemcami. Musimy albo doprowadzić do zlikwidowania Karpatorusa i stworzenia wspólnej granicy z Węgrami, albo też musimy się zdobyć na własny program w sprawie ukraińskiej. To ostatnie staje się najbardziej palącą koniecznością, obok zasady naczelnej: elastycznego dostosowania się do koniunktury w imię oparcia o całkowitą niezależność i śmiałość działania.

St. Strąbski.

Śp. ks. kardynał Kakowski na łożu śmierci.

Śp. ks. kardynał Aleksander Kakowski na łożu śmierci w Pałacu Arcybiskupim w Warszawie.

O wyłączenie sędziów-masonów.

Sensacyjny wniosek adwokata wywołał wielkie poruszenie w kołach sądowych.

Lwów, 3. 1. Sądowe i adwokackie koła w Polsce przeżywają wielką sensację. Oto we Lwowie podczas procesu sądowego adwokat Kurcjuś z Warszawy postawił wniosek o wyłączenie z kompletu sądującego 2 sędziów b. masonów, należących do rozwiązanej ostatnio łoży „Leopolis Bnei Brith”.

Tło sprawy przedstawia się następujące: W sądzie okręgowym we Lwowie toczy się od dłuższego czasu sprawa inż. Stanisława Szczepanowskiego przeciwko 3 firmom, należącym do koncernu naftowego „Małopolska” o odszkodowanie w kwocie miliona złotych za nadużycie, patentu w urządzeniach wiertniczych.

W komplecie sędziowskim mającym rozstrzygnąć tę sprawę zasiadli m. in.: sędzia Weichert i sędzia Rudolf Huebel, b. członkowie rozwiązanej organizacji masonskiej. Do tej samej łoży masonskiej, jak się okazało, należeli pełnomocnik pozwanych firm

adwokat Parnas oraz członkowie zarządu tych firm: dr Janasz Herszdörfer, dr Wiensberg oraz M. Freund i inni. W motywach wniosku pełnomocnik St. Szczepanowski adw. Jerzy Kurcjuś pisze, że jeden z punktów statutu łoży nakazuje wszystkim „braciom” nieść sobie wzajemnie pomoc we wszystkich wypadkach. Każdy wstępujący do łoży składał przysięgę masonską, iż będzie przestrzegał praw i zwyczajów panujących w łoży i że nigdy, nawet po wystąpieniu z łoży lub jej rozwiązaniu nie zdradzi tajemnic swego zakonu i nigdy przeciw obowiązującym prawom łoży nie wystąpi.

Jak się dowiadujemy, po złożeniu wniosku adw. Kurcjusza sędz. Weichert i Huebel wnieśli do sądu o wyłączenie ich z kompletu sędziowskiego. Należy zaznaczyć, że wniosek o wyłączenie sędziów b. masonów jest w praktyce sędziowskiej bez precedensu i może mieć niezwykle ważne następstwa.

Konkurs na projekt gmachu ratusza w Bydgoszczy.

Stowarzyszenie Architektów R. P. ogłasza konkurs powszechny na zlecenie zarządu miasta Bydgoszczy na projekt szkicowy gmachu ratusza. Termin składania prac upływa 7 marca 1939 roku.

Co się stanie 7 stycznia?

Kto chce się bawić dobrze, beztrosko, w dobrym i wesołym towarzystwie, ten wybierze się w sobotę, 7 stycznia do sali malinowej hotelu „Pod Orłem” na bal reprezentacyjny koła bydgoskiego Związku Oficerów Rezerwy.

Wielki koncert na budowę kościoła na Czyżkówku.

W środę, dnia 4 stycznia odbędzie się w sali Resursy Kupieckiej wielki koncert wokalo-instrumentalny na budowę świątyni katolickiej w Czyżkówku.

Tragiczna śmierć marynarza.

W nocy sylwestrowej znaleziono przy torze kolejowym mniej więcej 350 metrów od stacji kolejowej Kotomierz trupę mężczyzny.

Fatalny wypadek podczas jazdy na nartach.

Przykremu wypadkowi uległa we wczorajszym poniedziałku o godz. 4 po południu 18-letnia Bogumiła Pietrzakówna, córka Kucepa p. Edwarda Pietrzaka.

Ofiary gołoledzi.

Na ulicy Marszałka Focha uległa wypadkowi złamania nogi w kostce przez poślizgnięcie się na żelaznej płycie urzędniczką pocztowa Maria Ponschke.

Roczne walne zebranie

Gniazda Żeńskiego Tow. Gimn. „Sokół” Bydgoszcz VIII

odbędzie się w środę, dnia 11 stycznia 1939 r. o godz. 19 w Sokólni, ul. Toruńska 30.

Porządek obrad:

- 1. Zagajenie.
3. Ukonstytuowanie zarządu.
2. Komunikaty zarządu.
4. Odczytanie protokołu z ostatniego walnego zebrania.
5. Sprawozdania:
a) sekretarki,
b) naczelniczki,
c) skarbniczki,
d) komisji rewizyjnej,
e) poszczególnych sekcji.
6. Dyskusja nad sprawozdaniami.
7. Udzielenie zarządowi absolutorium.
8. Wybór zarządu: a) prezeski i wiceprezeski na dalsze 3 lata oraz dalszych członków; b) komisji rewizyjnej i sądu honorowego oraz delegatów na Zjazd Rady Okr. i Dzielnicy; c) wybór komisji Sokolni.
9. Zatwierdzenie programu pracy na rok 1939.
10. Ustalenie budżetu na rok bieżący.
11. Wnioski i wolne głosy.
12. Zamknięcie zebrania.

Sensacyjne aresztowanie znanego bankowca.

Wielkie wrażenie w kołach bankowych i towarzyskich wywołało aresztowanie byłego prokurenta Banku Związku Spółek Zarobkowych w Bydgoszczy Ludwika Stojowskiego.

pod zarzutem sfałszowania dokumentu urzędowego i podejrzenia jest o przywłaszczenie sobie sumy 6.000 złotych, która jednak później została przez niego zwrócona.

Na liczne zapytania

ze strony naszych starych i nowych abonentów donosimy, że

KALENDARZ KSIĄŻKOWY

„Dziennika Bydgoskiego“ NA ROK 1939

dotany w przyszłym tygodniu. Wobec wielkiego nakładu ekspedycja kalendarza nie może być uskuteczniiona w jednym dniu i potrwa dwa dni

od 9 do 10 stycznia rb.

Otrzymują go bezpłatnie wszyscy abonenci, którzy zapłacili przedpłatę

Prosimy wszystkim krewnym i znajomym powiedzieć o tym i nakłonić ich do zaabonowania „Dziennika Bydgoskiego“ na styczeń wzgl. I kwartał 1939.

Z życia sokołat Gniazda Żeńskiego Bydgoszcz.

Zakończenie kursu ratowniczo-sanitarnego młodzieży Gniazda Żeńskiego Bydgoszcz, było nowym dowodem pracy, systematycznie w tym gnieździe uprawianej, bowiem program prac sokołic, a specjalnie młodzieży pozaszkolnej, nie składa się wyłącznie z ćwiczeń.

Wszystkie uczestniczki kursu zdały egzamin z wynikiem przeciętnie dobrym. Nie było to praca schematyczna. Uczestniczki przybrały cel swego zadania i umiały się wczuwać w znaczenie tego kursu.

Obchody gwiazdkowe.

Pokój ludziom dobrej woli...

Piękny obchód gwiazdkowy Cechu Cukierników.

Gwaro było w ub. czwartek w lokalach Domu Rzemieślniczego przy ul. Jagiellońskiej, w których bydgoski Cech Cukierników radośnie obchodził swoją pierwszą uroczystość gwiazdkową.

czami, stołach zasiadli licznie przybyli mistrzowie z rodzinami, delegaci bratnich towarzystw i goście, których w serdecznych słowach przywitał starszy cechu p. E. Bandurski.

Księgi handlowe

żurnale amerykańskie i t. d. Największy wybór — kompletny asortyment stale na składzie.

SPRZEDAŻ

- Dom z placem sprzedam. Mirosławskiego 2. 57
sprzedam 52 dom z kolonialką, wpłaty 15 tysięcy.
Płacie szmatowe jadalnię, sypialnię, łustrą, kanapy, szafy, łóżka, stół, krzesła, leżanki, zegar stojący, urządzenia składowe, sanki wyjazdowe, wóz roboczy, maszyny do szycia
Futro 80, damskie nowe czarne żrebeczka sprzedam. Cieszkowskiego 9-2. 52
Samochody ciężarowy „Ford” 1 1/2 i 1/2 ton. na sprzedaż. „Magna”, Wejherowo telefon 261.

Łózko

metalowe, szafę. Sw. Trójcy 27-4a po południu.

POSAĐY WOLNE

Buchalter rutynowy potrzebny do sporządzenia bilansu oraz do prowadzenia ksiąg na 2 godziny dziennie.

Pomocnik

ogrodnicy potrzebny. Szulerecka, Bydgoszcz, Podleśna 6. (61)

Dziewczyna

przychodnia do dzieci potrzebna. Gdańska 58, m. 6.

Pomocnik

młodszego do restauracji zaraz przyjmę. Zgłoszenia Dziennik Bydgoski w Inowrocławiu. n24

Chłopiec

do posyłek, zdrowy, silny uczciwy, może się zgłosić. Dworcowa 8, skład nasion.

Poiler

potrzebny. Ks. Adama Czartoryskiego 5. (42)

Panienska

rzetelna prac domowych, narazie tydzień. Świętojańska 7-1. (54)

Stużaca

potrzebna z samodzielnym gotowaniem. Dworcowa 47-5. (66)

Posługaczka

znająca niemiecki potrzebna. Dworcowa 88/3. (72)

Przychodnia

stuzaca do dwójga osób. Ks. Markwart 22-3. (53)

Biurowa

początkująca, pisząca na maszynie. Utrzymanie i spanie na miejscu. Zgłoszenia pisemne z fotografią, życiorysem do Dziennika Bydg. od „D. G1.” (n28)

NAUKA

Kroju ucza kursy Lewandowskiego. Bydgoszcz, Śniadeckich 62. (67)

Umeblowany

obszerny niekrepujący, łazienka. Petersona 12/3. (85)

Pokój

umeblowany solidnemu Dworcowa 73-3. (61)

Solidny

korzystny. Petersona 12, m. 2. (69)

Umeblowany

łazienka, dobrym utrzymaniem bez. Garbary 12/3.

Pokój

umebl. z łazienką blisko dworca, od zaraz. Sztaba Śniadeckich 63. (f.62)

Pokój

umeblowany. Pomorska nr 51-6 (f70)

Umeblowany

utrzymaniem także przyjezdnym. Zduny 13-3.

Do wydzierżawienia

ogrodnictwo w mieście na Pomorzu, kompletne urządzenia z ciepłarniami i in. spektami, wielkim sadem owocowym, rolę, mieszkaniami i zabudowaniami gospodarczymi. Do oddania najchętniej natychmiast. Kapitał obrotowy konieczny. Zapytania do Dziennika Bydgoskiego pod „Ogrodnictwo”. (n2)

ZGUBY

Zgubiono 2. I. 1939 na drodze z Bydgoszczy do Rynarzewa i zapasowe koło z oponą 32x6 sprzyehowe ciężarów ki Ford Za rócić za wynagrodzeniem Bydgoszcz, Dworcowa 26, W. Chudy. (f58)

MATRYMONIALNE

Dla mej krewniej 26 letniej inteligentnej panienci, z 800 morgowym majątkiem ziemskim i 4 t. mlynem wodnym, poszukuję wykształconego rolnika z rodziny ziemianskiej do lat 35. Gotówki najmniej 30.000 zł. Pośredni-two krewnych chętnie widziane, agenci wykluczeni. Oferty do Dziennika Bydg. pod „800”. (n23)

DZIERŻAWY

Skład 2 i 2 pokoje z kuchnią ul. Kujawska, do wynajęcia. Zgłoszenia Długa 28-1.

Na warsztat

dwie ubikacje. Sienkiewicza 11. 14216

